

Majáles

Na Majáles jsme se nepřipravovali dlouho, teprve čtrnáct dní před osudným dnem jsme se rozhodli pro Spartakiádu. Nejdříve třídou kolovaly nápady o pohřbu, o skupinách, nakonec i o pohřbu se skupinami – nezasvěcený nepochopí. Naštěstí to dopadlo tak, jak to dopadlo. Kupodivu jsme naši krátkou scénku nacvičili jen ve dvou hodinách tělocviku. Ze základní školy jsem zvyklá, že všechno trvá hrozně dlouho, především to, než se všichni stihnou pohádat, urazit a někdy i secvičit scénku na dané téma. Při nacvičování jsme se domluvili na všem, na oblečení, na účesu, na barvách. Jediné co chybělo, byly transparenty. Ihned jsem se nabídla jako dobrovolnice, že se ujmu plakátu s nápisem: „Ve zdravém těle zdravý duch.“ Netrvalo dlouho a litovala jsem. Přestože jsem svou hyperaktivitou způsobila ztrátu tří dní volna, byla jsem sice unavená, ale šťastná, že je to za mnou.

Samotný 7. květen, tedy Majáles, byl hodně chladný den. To jsme trochu podcenili, a tak jsme v průvodu, s úsměvem ve tváři, tiše drkotali zuby v trenýrkách a v mikinách, pod kterými nás hřála jen lehká tílka. Když jsme konečně dorazili k Elektře, alespoň trochu se nám ulevilo. Šli jsme na řadu jako první a díky tomu jsme se trochu zahřáli. Byla jsem s našim výkonem spokojená, ale přece jen jsem tušila, že se neumístíme. Hodně jsem fandila 4.MP, která mě se svým představením hodně pobavila. Jejich spermie byly úžasné.

Svůj první Majáles jsem si opravdu užila a doufám, že pro mě nebyl poslední.

Adéla Trubelíková, 1.MP

Majáles 2009

Očista ducha i těla – tak takové bylo letos zadáno téma majálesu. Každá třída se snažila nejen zaujmout, ale taky si majáles pořádně užít. Průvod, v jehož čele jela mořská panna, byl velmi různorodý (jeptišky, voda, lékaři, inkvizitoři....) a velmi hlučný. Hlavní bod programu – scénky jednotlivých tříd – byl letos doopravdy podařený a nápaditý. Po úvodu pánu VAP a KA (kteří zastupovali velice významnou firmu Džonson) se na pódium vřítel blok tříd MP a jako první nečekaně napochodovala 1.MP se svou Spartakiádou, částečně nastoupila a částečně přilétla 2.MP s pěvecky nadanými jeptiškami a roztomilými komárky. Píseň jeptišek z 2.MP chytila za srdce nejednoho posluchače. 3.MP se rozhodla téma pojmut jemně abstraktně a na pódiu se odvážně zavlnila voda s rozpuštěnými vlasy. Krásnou tečkou za blokem MP byl výstup 4.MP, která se nás rozhodla zavést zpět do skutečnosti a názorně vysvětlila některé zdravotní problémy, které hrozí kuřákům a pijákům. Na adresu 4.MP nutno podoknout a vyzdvihnout, že do svého programu zapojili i svou zastupující třídní učitelku p. Masařovou. Vystoupení 4.MP bylo opravdu jedním z vrcholů letošního majálesu.

Po bloku MP následoval blok KS. S 1.KS jsme si sice nejdříve mysleli, že jsme se přesunuli do středověku, ale nakonec nás sympatická sestřička s doktorem ubezpečili, že se jedná pouze o psychiatrickou kliniku v Luhačovicích. Letošní první ročníky bychom měli pochválit, protože jak 1.MP, tak 1.KS se svého úkolů zhostili velmi odvážně a zdařile. 2.KS se bohužel Majálesu nemohla zúčastnit, poněvadž se v té době nacházela v plném pracovním nasazení na praktickém vyučování. 3.KS nám připomněla všechny naše milované reklamy a děvčata se na pódiu až rozkošně postarala o svou hygienu. 4.KS nás poetickým způsobem ubezpečila o léčivých účincích luhačovických pramenných vod a na závěr připomněla kvalitu zdravotního pojištění v ČR.

Blok CK, který následoval, se snad ani blokem nedá nazvat, protože bohužel vystoupila pouze jedna třída – 1.CK. Ti svižně zareagovali na nebezpečí prasečí chřipky a zavzpomínali i na českou filmovou klasiku.

Nezklamal ani blok UŘ. První ročník toho oboru nám přinesl doopravdy překrásnou ukázkou poslední pomoci a zase v nás vzbudil důvěru v české zdravotnictví (slečna, které bylo

z břicha vyoperováno kde co, nemusela dokonce platit ani třicetikorunoví poplatek). Druháci vystoupily s milým povídáním o dobrém a špatném a jejich pojetí kapek vody bylo doopravdy originální. Z třetího ročníku bohužel mohli dorazit (z důvodu praktického vyučování) pouze čtyři zástupci, ti však vystoupili se svou filozofií duchovní a tělesné čistoty s takovou vervou, že své ostatní spolužáky hravě zastoupili. Loňští vítězové - 4.UŘ - také chyběli opět kvůli praktickému vyučování.

A jak nakonec rozhodla porota složená ze studentů i učitelů?

Na krásné třetí místo se povznesli duchovně čistí chlapci z 3.UŘ. S větším odstupem se na druhém místě umístila nádherná ejakulačně-evakuační scénka 4.MP, kterou o pouhý jediný bod předběhli věčného Karla vzývající jeptišky z 2.MP. Boj to byl doopravdy velmi těsný, ale porota rozhodla, jak rozhodla. Králem majálesu se stal podle starodávného zvyku zástupce vítězné třídy. A kdo že nám to tedy letos kraluje? Otec Filip Náplava. Necht' nad ním věčný Karel bdí.

- Vzkazuju ti přes hrnec,
že je z tebe pitomec.
- Vzkazuju ti přes hory,
že máš loupat brambory.
- Vzkazuju ti do dálky,
že mám zlaté sandálky.
- Vzkazuju ti před měsíc,
že už nemám zhola nic.
- Vzkazuju ti přes kolo,
že už nemám nikoho.
- Vzkazuju mu po stínu,
ať mi podá květinu.
- Vzkazuju ti přes srdce,
že miluju tě nejvíce.
- Vzkazuju mu přes vodu,
že s ním déle nebudu.
- Vzkazuju ti přes pole,
že máš oči modré jak nebe.
- Vzkazuju ti přes nebe,
v mém srdci mám jen tebe.

- Vzkazuju ti přes banán,
že tě pořád ráda mám.
- Vzkazuju ti přes brášku,
že jsem princezna na hrášku.

Svatba na Zálesí

V úterý jsme měli přednášku na téma svatba na Zálesí. Musím říct, že mě ta přednáška hodně překvapila. Připravovala jsem se na to, že přijdu do muzea, sednu na židli, budu hodinu něco poslouchat a pak znučená odejdu pryč. Ale jsem se zmýlila.

Nejdřív jsme si prohlédly fotografie ze svateb, kroj ve kterém se vdávali. Paní kte nás tam provázela nám k tomu říkala mnoho informací.

Nakonec jsme si sedli na koberec. Tam jsme se všichni představili a ta paní nám dala různé úkoly. Měli jsme třeba za úkol vymyslet svatbu nebo napsat vzkazy.

Když jsem odcházela z přednášky měla jsem dobrý pocit. Byla jsem ráda, že jsem nemusela jenom sedět a poslouchat, ale že to bylo bráno zábavnou formou, že i my jsme se zapojili.

Svatba na Zálesí

Doby dávnější, věci lidové. Pro naši generaci již poměrně nezajímavá témata. Ten z nás, kdo žije na vesnici, kde se takové tradice ještě dodržují, popřípadě nám je často vzpomínají naše babičky, ti víme sice o čem je řeč, ale jen velmi matně.

Paní učitelka Vohnická nám proto nabídla, zda bychom se nechtěli zúčastnit výstavy ve zdejším muzeu. Souhlasili jsme.

19. 5. jsme se tedy zúčastnili přednášky na téma Svatba na Zálesí. Jedinou chybou podle mne byla poměrná stručnost a krátkost. Nicméně viděli jsme spoustu krojů a jejich částí, fotek ze svateb, věnečků, svatební koláč a jiné pozoruhodné věci. Tvořili jsme ve skupinách svoji vysněnou svatbu. Nasmáli jsme se, až nás bolela břicha, jelikož jsme to všichni pojali vcelku humorně.

Pak jsme vymýšleli vzkazy pro milou či milého, nebo taky někoho, koho bychom ani za nic nechtěli.

Kromě již zmíněné stručnosti se mi přednáška velmi líbila. Snad proto, že vědět víc z tradic našich babiček nám mladým trochu otevírá oči. Snad proto, že přednáška byla plná smíchu. Nebo proto, že jsme si tam vlastně i hráli. Protože kdo si hraje, nezlobí...

Klára Pavlušová, 1. MP

- ❖ Vzkazuju jí přes koláč,
že nechcu být paroháč.
- ❖ Vzkazuju mu přes věnec,
že je pěkný lakomec.
- ❖ Vzkazuju mu přes duši,
že jsem zamilovaná až po uši.

- ❖ Vzkazuju jí přes lilie,
že jen pro ni mé srdce bije.
- ❖ Vzkazuju jí přes kovadlinu,
že mé srdce táhne mňa za jinů.
- ❖ Vzkazuju mu přes líčka,
že mňa mu nedá mamička.
- ❖ Vzkazuju mu přes víno,
že má doma mimino.
- ❖ Vzkazuju jí přes Mongola,
ať zítra přijde do Sokola.
- ❖ Vzkazuju jí přes jeho boty,
ať už táhne do roboty.
- ❖ Vzkazuju jí přes ručník,
že ještě chodím na nočník.
- ❖ Vzkazuju jí přes hodiny,
že ji nechci do rodiny.
- ❖ Vzkazuju mu přes věnec,
že s náma dvěma je konec.
- ❖ Vzkazuju mu přes psaníčko,
že se směje jak sluníčko.
- ❖ Vzkazuju mu přes pole,
ať přijede na kole.
- ❖ Vzkazuju mu přes kanape,
že ta rýna zase kape.
- ❖ Vzkazuju mu přes knížku,
ať mi dá už hubičku.
- ❖ Vzkazuju mu přes špačka,
že je venku houpačka.
- ❖ Vzkazuju mu přes mailík,
že má úsměv jak smajlík.
- ❖ Vzkazuju ti přes tričko,
že jsi moje sluníčko.

Jak jsme se vydali do muzea

Jednoho krásného slunečného dne jsme si každý vzali 20 korun, svých pět švestek a odešli se s celou třídou poučit do zdejšího muzea o lidových zvycích. Už před týdnem, kdy jsme dostali tento návrh, všichni nadšeně souhlasili, jelikož tak jak tak, je to přes školu. A akce přes vyučování naše třída velice ráda.

Přiklusali jsme před budovu a vešli dovnitř. Všichni jsme se aktivně protlačili až do výstavního sálu, odkud nás ale paní, která muzeem prováděla, poslala do místnosti u vchodu, a tak jsme se zase vydali nazpět, nafasovali jsme tužky, papíry a podložky a poté jsme se vrátili do sálu s vystavenými kroji.

Sedli jsme si do kroužku a dostali za úkol alespoň trochu spolupracovat a představit se. Všechno jsme zvládli na jedničku, včetně vyjmenování příběhů o svatbách, jelikož výklad byl převážně o nich, které se nám líbí. Pak ale přišel těžší úkol. A to: sami svatbu naplánovat.

Naše skupina na tom byla evidentně nejhůře. Stále jsme se nemohli dohodnout, jak bude obřad vypadat. Ostatní už dokonce dokončovali program a plánovali líbánky a my stále neměli ani místo konání. Nakonec ale všechno dobře dopadlo a já zvolila nejlepší cestu k vyřešení problému: improvizaci.

Jak výklad pokračoval, přišla řada na další úlohu. Přednášející paní nám totiž popisovala, jak probíhal den před svatbou, kdy družbové a družice, vrstevníci novomanželů, jezdili se skrojkem chleba a mezi sebou si předávali vzkazy. A to byl náš cíl. Vymyslet něco podobné. I přesto, že doma básním od rána do večera, kolikrát i naopak, od večera do rána, tam se mi verše vyhýbaly. I tak jsme ale každý, připouštím, po delší době, něco vymyslel. Vzkazy byly většinou opravdu velmi vtipné.

Nastal čas loučení a návratu do školy. Nám se přirozeně ještě do školy nechtělo, ale program byl u konce a tudíž nám nic jiného nezbylo. Měli jsme ještě chvíli na prostudování celého muzea a prohlédnutí všech vystavených exponátů, a pak jsme se tedy odebrali směrem k internátu na oběd a později zpět do lavic.

Šárka Motyčková 1.MP

EXKURZE DO KROMĚŘÍŽE

Dne 23. dubna 2009 jsme vyrazili na celodenní výlet, a to na exkurzy do kroměřížských knihoven, jak Městské, tak i Zámecké. Autobus nás dovezl přímo před Městskou knihovnou, a tak jsme s očekáváním zjištění nových informací vstoupili dovnitř. Na úvod nás přivítala příjemná paní knihovnice. Provedla nás celou knihovnou, která byla nově a hodně moderně vybudovaná. Police, na kterých seděly knihy, nebyly ty staré, zaprášené a načichlé vůní pradávných knih. První zastávkou byl hlavní sál s čítárnou, která byla plná časopisů a taky židliček se stolem pro pohodlené počtení. Také jsme se dozvěděli, že tahle místnost byla původně kino, takže je nově předělaná. Chodbou pro zasměsnance jsme se dostali do archivů. To až právě tady byly ty „pravé knihy“ – staré, ohmatané, tisíckrát pročtené. Po obhlídce trošky historie jsme se dostali do oddělení pro mě nejzajímavějšího, a to do oddělení hudebnin. Místnost vyhlížela poutavě, mladistvě, na zdech dokonce visely plakáty. Samozřejmě nechyběly počítače s možností surfování po internetu, nabídka různých CD nebo DVD. Knihovna také dávala možnost lidem tělesně postiženým! Prováděla různé projekty, charity, které právě těmto lidem usnadňovala práci a myslím, že také život. Další částí knihovny bylo oddělení pro děti, tedy dětské oddělení. Místnost byla velká, příjemná pro děti, které měli možnost si číst, nebo se jen tak válet na kobereci, který tu nechyběl. Na závěr prohlídky jsme se vyjimečně mohli podívat do krytu, který byl umístěn pod knihovnou. Ne každý měl tuto odvahu!

V Zámecké knihovně už nás čekal náš průvodce pan Měsíc. Provedl nás zámek až do její staré knihovny. Teď přišlo to očekávání starých, zatuchlých knih. Leželi za skříněmi, na policích. Některé důležité spisy byly dokonce uloženy v „tajných skrýších“, a to ve zdech! Jako knihovnickému oboru se nám dostalo té cti, že jsme si je mohli ohmatat, prolistovat...

Vystoupali jsme po schodech do druhého patra knihovny, ze kterého byl krásný výhled na celou knihovnu, a taky krásný barokní strop.

Myslím si, že přednáška nám dala mnoho, a to nejen pro to, že jsme z ní pak museli dělat prezantace... ☺

Lucie

Vaculová, 1. KS

Konečně v divadle.

Když nám pan učitel oznámil že pojedeme konečně do kina, všichni byli rádi za den bez učení a po poznámce že se bude jednat o komedii, zavládlo dokonce nadšení. Jednalo se o divadelní hru Jeden a dvě je šest od Raye Cooneyho v režii Roberta Bellanta v podání Slováckého divadla. Název ani autor nám samozřejmě nic neříkal ale už to že mí spolužáci přijeli na představení poměrně v hojném počtu a většina ve společenském oděvu, svědčilo o touze shlédnout tuhle českou premiéru.

Hned z počátku se dění na scéně dostalo do obrátek a ač je to nezvyklé, v tomhle tempu vydržela až do konce. Vtipy běžely jeden za druhým a humorné grimasy a situace nepřestávaly vyvolávat smích. Vžití herců do rolí bylo vynikající, myslím že mutující 25letý herec nenechal nikomu ústa zavřená.

Po skončení jsem ani od jednoho spolusedícího neslyšel negativní hodnocení což v naší třídě není zvykem, proto považuji představení za velmi vydařené. Myslím že nemluví jen za sebe když poděkuji učitelům za organizaci, hercům za výborné zážitky a panu řediteli za svolení akce.

Exkurze v Kroměříži

Dne 23. dubna 2009 celá třída 1. KS navštívila Kroměříž. Nevím jestli bohudík nebo bohužel, ale skončili jsme v Kroměřížské knihovně, kde nás celou dobu doprovázela paní knihovnice, kterou její práce očividně baví. Velmi barvitě nám líčila, v čem spočívá její povolání a my usoudili, že se máme ne co těšit. Také jsme se dozvěděli, že knihovna má různá oddělení, o kterých polovina z nás nikdy

neslyšela a to z toho důvodu, že knihovny v menších městech neobsahují kolem 16 000 titulů. Skončili jsme pod budovou knihovny, kde nám dělal přibližně 15 minut přednášku jeden z IT pracovníků knihovny. Pak jsme se prošli v něčem, co vypadalo jako atomový kryt, ale nakonec stejně všichni nastoupili zpátky do autobusu a jeli do Zámecké knihovny. Tam nás naopak přivítal postarší muž, který se nám představil jako Cyril Měsíc. On sám se nazval „archivem knihovny“ a my mu to po jeho půlhodinovém monologu začali věřit. Když už jsme mysleli, že nás za ten den nic nepřekvapí, tak náš průvodce došel ke zdi a otevřel ji. Byly tam zakázané knihy které nám s klidným srdcem vytáhl a my si mohli prolistovat desítky let staré knížky. Odjížděli jsme překvapení, hladoví, ale měli jsme takzvaně „dušu v péři“.